Kustaw ütles: „ollen ma siit sadik wina wihkanud, ei ma siis abbiellusse ei tahha winaga tuikuda!“ Ühhe mehhe wastp meelt olli se nöu wägga, se mees olli Seppa Peter, kes winaklasi liga armastas ja kedda Kustaw kui suggulast olli piddand kutsuma. Se wanna rauk siis ei teadnud mund, kui wahhete wahhel sallaja körtsi minna ja seal omma wanna sõbra katsuda. Sedda tehhes mõtles ta igga kord omma meles: „waene Kustu! kui sul abbiellus palju waewa tulleb, kül minna siis tean, kust tulleb: se tulleb siis sest suresi rummalusest, et so pulmad petakse ilma winata! sa jooksed jo nielega omma önnetusse sisse!“ — Esimesel päwal olli pulma-rahwas Kurre koos, teisel päwal Kembaril; senna jäiwad õhtuni, siis ollid pulmad petud. — Nüüd olli Madlena omma majas; linnuke olli pesa leidnud! Ta südda olli sellepärrast römus ja täis kitust ja tännu Jummala wastu.

Teisel hommikul kui sullased ja ümmardajad ollid wäljas, istusid need kolm ühheskoos waikses kambris: Truta, Madlena ja Kustaw. Köik ollid waid ja iggaühhel ollid omma mõtted südames. Truta kuddus sukka, agga temma silmad watasid allati ja ikka neste nore minnia peale, nagu olleks ta sure murrega küssinud: ei tea, kuida meie nüüd teine teisega korda same? — Sedasamma mõtles wist norik ka, sest kui ta tük aega olli waid olnud, hakkas ta nönda räkima: „armas emma! Kustaw on so poeg ja minna nüüd temma naene; siis lubba, et ennast so tütriks arwan! armasta mind kui omma last, küllap Jummal aitab et ma sind aunstan, kuida lapse kohhus on. Agga wata mul on suur murre: kas mõistan ka köik tehha nönda, kuida sinnu ja Kustawi mele järrel on! Sa olled wanna ja minna alles noor ja rummal; ma pallun sellepärrast: kannata minnuga ja ärra tüddi mind õppetamast!“ Se olli targaste ja illusaste rägitud ja kui Truta sedda kulis, jäi ta kohhe lahkemaks ja wastas: „kallis laps, kül ma hea melega tahhan õppetada ja tean muidugi et norel inimesel ikka õppetust tarwis. Olle agga ilma murweta, ni kaua, kui minna weel ellan, on sinnul abbi! Agga se olgu teada: et sa tuggewam olled, siis jääb mõnni raskem tö ja murre sinnu holeks; ni palju kui wanna kont jaksab, teen ma isse weel; sest ilma töta ei tahhaks ma mitte wannaski eas leiba süa!“ — Nõnda teggid need kaks omma wahhet selgeks. Siis läksid wälja, norikule köik asjad näitma ja temma kätte juhhatama. Laudad ja aidad, rei ja küün, laddu ja köök — köik käidi läbbi, köik piddi ta omma silmaga näggema. Pärrast tullid taggasi tuppa ja Madlena walmistas

Eesti-ma rahwa Kalender 1866, lk. 27